

af Projekterne kan fordre af den neutrale Stat, at den træffer saadanne Forholdsregler, at den faktisk vil være i Stand til at forhindre enhver Krænkelser af Neutraliteten fra en krigsførendes Side. Den almindelige Mening gik ud paa, at den neutrale skal gøre, hvad der under Hensyn til dens Styrke og Hjælpekilder med Rimelighed kan forlanges af den, for at haandhæve Konventionen paa sit Territorium*). Dette Synspunkt er lagt til Grund for Formuleringen af de paagældende Artikler i Konventionen. Saaledes siges det i Artikel 3, at den neutrale Stat skal bruge de Midler, den raader over, for at frigive Priser, tage paa dens Territorium, og den samme Formel er anvendt i Artikel 8, angaaende Udrustning m. v. paa neutralt Territorium af Skibe, bestemte til Deltagelse i Krigsoperationerne, og i Artikel 21 om Frigivelse af Priser, indbragte til neutral Havn uden lovlig Grund. Den almindelige Bestemmelse om den neutrale Stats Forpligtelse til at medvirke til Konventionens Overholdelse findes i Artikel 25 og er ligeledes affattet under behørig Hensyntagen til den neutrale Stats Magtmidler. Den lyder saaledes:

„En neutral Stat er i Forhold til de Midler, hvorover den raader, pligtig til at udøve det fornødne Opsyn for at forhindre enhver Krænkelser af de foregaaende Bestemmelser indenfor sine Havne, Rhede og sit Søterritorium.““

Der blev ligeledes paa Konferencen truffet en Overenskomst om neutrale Magters Rettigheder og Pligter i Tilfælde af Krig til Lands, og det maa anses for givet, at den ovenomtalte Opfattelse ogsaa har ligget til Grund for denne Konvention, hvilket da ogsaa tydelig nok fremgaar af Artikel 5, der lyder saaledes:

„En neutral Magt maa ikke finde sig i, at nogen af de i Artiklerne 2—4 ommeldte Handlinger finder Sted paa dens Territorium.

Den er kun pligtig at straffe neutrali-

tetskrænkende Handlinger, hvis disse ere begaaede paa dens eget Territorium“.

Thi, hvorledes skulde den neutrale Stat kunne hindre Overgreb eller straffe saadanne, hvis den ikke maatte bruge militær Magt dertil. Dette er selvfølgelig ogsaa Meningen, og denne modsiges ikke af Artikel 10, der siger, „at det Faktum, at en neutral Magt, endog ved Magt, tilbageviser Krænkelser af dens Neutralitet, kan ikke betragtes som en fjendtlig Handling“. Artikel 10 er rettet imod den Magt, der krænker Neutraliteten, og ikke mod den neutrale. Artikel 10 siger, at en Tilbagevisning af en Neutralitetskrænkelser med Magt ikke giver den krænkende nogen Krigsgrund, det er Indholdet af Artiklen, og intet andet, og navnlig kan der aldeles ikke af Artiklen udledes nogen som helst Rettighed for den neutrale Stat til at undlade at tilbagevise og straffe en neutralitetskrænkende Handling paa dens Territorium.

Af det foregaaende fremgaar det uimodsigeligt, at vort Land har en uafviselig Pligt til at værges sit Territorium mod Neutralitetskrænkelser, og at vi derfor ikke kunne gaa til Afvæbning eller til Afrustning, saaledes som det er foreslaaet af det socialdemokratiske Parti. Lovforslaget herom indstilles derfor til Forkastelse i Folketinget, idet et Flertal foreslaar, at det nægtes Overgang til 3die Behandling.

Efter de Oplysninger, som Udvalget har modtaget fra Ministeriet, vil Gennemførelsen af det socialdemokratiske Lovforslag medføre en aarlig Udgift af mange Millioner, og for alle disse Penge vil man ikke faa nogen som helst Magt, med hvilken man sættes i Stand til at opfylde Landets Forpligtelser som neutral Stat. Det er derfor efter vor Mening en ufor-svarlig Anvendelse af Landets Midler.

Tanken om Afrustning er ellers bortset fra det nævnte Lovforslag i og for sig tiltalende, og hvis den virkelig kunde lade sig realisere uden Fare for Landet, da vilde den sikkert faa Tilslutning fra alle Sider, idet en Afkastelse af de store

*) Udhævet her.